

Államalapító Szent István királyunk ünnepe

Budakeszi Város Képviselő-testületének augusztus 20-án tartott ünnepi ülésén, államalapító Szent István királyunkra emlékezve beszédet mondott dr. Csutoráné dr. Győri Ottilia polgármester. Az ünnepi műsorban közreműködött: a Budakeszi Népdalkör Kis Csongor Áronné vezetésével, Jánosi Attila és Fehér Noémi néptáncosok. A rendezvényen tiszteletét tette Csenger-Zalán Zsolt országgyűlési képviselő úr is.

Dr. Csutoráné dr. Győri Ottilia polgármester asszony ünnepi beszédét teljes terjedelmében közöljük:

Államalapító Szent István királyunk ünnepe – amire minden esztendőben összegyűlünk - 1000 esztendő tart a látómezejében. Mennyi út, mennyi kanyar, mennyi lejtő, mennyi kaptató, mennyi egérút, mennyi gondosan felmért és kijelölt útvonal - s mind hozzánk vezet!

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Egy legenda szerint, amikor Dzsingisz kán - minden idők legnagyobb hódítója - közeledni érezte halálát, és rátört a kétség egész életével kapcsolatban, elhatározta, hogy még egyszer megszemléli mindazt, amit épített. Még egyszer felsorakoztatta verhetetlen hadseregét, áttekintette az általa megalkotott törvényeket, majd levitette magát a kincstárba, hogy megtekintse azt a mérhetetlen gazdagságot, amit zsákmányként szerzett. Itt aztán kezébe akadt egy ismeretlen pénzdarab, egy súlyos arany, s rajta egy uralkodó képmása, akit nem ismert. És rajta kívül senki sem ismert. Hiába ígért lefejezést tudósainak és számvevőinek, senki sem tudta megmondani, ki is volt

az a nagykirály, akinek a pénzt, kezébe vette. Dzsingisz, a világhódító kán, élet-halál ura, a történet szerint könnyek között mondta: ennyit ér egy nagy király élete?!

Ma, 1000 esztendő után is emlékezünk Szent István királyunkra. Tegyük fel a kérdést: mit ért Szent István élete, hogy 40 nemzedékek halála után még mindig van egy egész nép, ami emlékezik a művére.

Szent Istvánnal kezdődött Magyarország. Műve nyomán egy nemzet szállásterületéből ország lett, a költöző családok sátrából - kőből rakott otthon. Végleg eldőlt: nem kell tovább mennünk. Ez az ország lesz a mi lehetőségünk és feladatunk, a mi sorsunk és életünk: a mi hazánk.

A szent király országot alapított, amit jog és törvény kormányoz, amit fegyver véd a külső és a belső ellenségtől, amiben 10 falu templomot épít, s ahol a hit terem modern kultúrát. Országot, ami egész Európával kereskedik, de saját jogon, kölcsönös alapon, hűbéri függés nélkül. Országot, ami túl tudta élni a belviszályok és polgárháborúk zűrzavarát, az idegen inváziók, megszállások, rombolások hosszú sorát, és – az első uralkodó példájára tekintve – mindig újra tudta kezdeni az életet. Országot, ami nemzedékről nemzedékre szállt, s amit mi is megörököltünk, s amit majdan tovább kell adnunk - ha lehet jobb, sokkal jobb állapotban, mint kaptuk.

Tisztelt Budakesziek!

A mi történelmünk a velünk élő idő. Az az idő, amit a Gondviselőstől, vagy ha tetszik, a Sorstól arra kaptunk, hogy éljünk. Most mi állunk itt, a mi arcunkat süti a nap: nekünk kell építeni, dolgozni, szeretni, gyermeket nevelni, fát ültetni. Tenni, amit kell, s amit lehet.

A jövő felett napjainkban vihar-felhők gyülekeznek. Látjuk, hogy az elmúlt néhány esztendőben alapjában rendült meg a világ. Szomszédunkban, Ukrajnában egy névleges fegyverszünet után újra nagy lángon ég a háború - s ott a frontra magyar fiúkat is visznek. Embercsempészek által profi módon szervezett illegális bevándorlók rohamozzák egyelőre csak Nyugat-Európát - Magyarországon keresztül. Érkeznak menekültek is - szörnyű háborúk elől menekülve. Meg kell hoznunk a helyes döntéseket, és el kell végeznünk a ránk eső munkát, hogy ezekben az években is meg tudjuk őrizni azt, ami a miénk.

Nem ismerjük a jövőt - csak azt tudjuk, miként kell megközelítenünk, hogy kézben tarthassuk. A legfontosabb, hogy van választásunk. Van választásunk egyénként és közösségeként: családként, városként, nemzetként. Van választásunk, merre indulunk tovább, merre keressük a jót, az igazat és a szépet, azt, amit szeretni akarunk - s hogy miben találjuk meg az élet értelmét.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Ez az ünnep mindig felteszi a kérdést: lesz-e életünk? Lesz-e életünk, amire 100 esztendő múlva emlékezhetnek azok, akik akkoriban gyülekeznek össze, hogy szembesüljenek a szent király örökségével és az azóta bejárt úttal. Mit tudunk majd mi hozzátenni a megörökölt középkori romhoz, a sváb házsorokhoz, a faluból egy emberöltő alatt várossá lett közösség életéhez?

Az efféle kérdésekre persze sohasem adható egymondatos válasz - de még egy kötetben sem felelhetünk. A választ életünk adja meg. Életünk, ami beépül Magyarország évezredes történetébe. A történetbe, amit Szent István kezdett el.

